

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Ing. M. K.,**
bytem X

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské nám. 196/1, 601 67 Brno

za účasti: I) **Mgr. R. D.**
bytem X
II) **Ing. P. D.**
III) **MUDr. I. D.**
oba bytem X

všichni zastoupeni Mgr. Janou Vamberovou, advokátkou se sídlem
Marešova 305/14, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č.j. MMB/0065196/2020, sp. zn.
OUSR/MMB/0354683/2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

- IV. Žalobce **je povinen** zaplatit osobě zúčastněné na řízení II. na náhradě nákladů řízení částku 3 182 Kč k rukám Mgr. Jany Vamberové, advokátky se sídlem Marešova 305/14, 602 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalobce **je povinen** zaplatit osobě zúčastněné na řízení III. na náhradě nákladů řízení částku 3 182 Kč k rukám Mgr. Jany Vamberové, advokátky se sídlem Marešova 305/14, 602 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Osoba zúčastněná na řízení I. **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 30. 4. 2020 doručenou zdejšímu soudu dne 4. 5. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. MMB/0065196/2020, sp. zn. OUSR/MMB/0354683/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), zamítl mimo jiné odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – střed (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 6. 2019, č. j. MCBS/2019/0098365/2019 (dále jen „územní rozhodnutí“), kterým stavební úřad vyhověl žádosti osob zúčastněných na řízení, rozhodl o umístění stavby nazvané „Rodinné domy X“ umístěné na pozemcích p. č. X, XA, XB, k. ú. X, obec X, včetně přípojek inženýrských sítí a vjezdů, a vydal souhlas s pokácením dřevin a uložil provedení náhradní výsadby.
2. Vedle napadeného rozhodnutí a územního rozhodnutí žalobce brojí rovněž proti závaznému stanovisku žalovaného, odboru územního plánování a rozvoje (dále jen „dotčený orgán“), ze dne 13. 8. 2018, č. j. MMB/0056353/2018/Tem (dále jen „závazné stanovisko k územnímu rozhodnutí“), a proti závaznému stanovisku Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „nadřízený dotčený orgán“) ze dne 16. 12. 2019, č. j. JMK 172245/2019 OÚPSŘ (dále jen „závazné stanovisko k napadenému rozhodnutí“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí a jeho nesrozumitelnost. Skutkový stav je v rozporu se spisovým materiálem a nemá v nich oporu.
4. Dále žalobce připomněl historický vývoj daného území, který vedl ke změně územního plánu v roce 2011 v podobě změny funkčního využití předmětných pozemků (z plochy městské zeleně na plochu čistého bydlení). Stejně tak poukázal na předchozí průběh řízení o záměrech osob zúčastněných na řízení.
5. Stěžejní námitkou je nesprávné posouzení předmětného záměru z hlediska souladu s maximální mírou stavebního využití daného území. Správní a dotčené orgány nesprávně provedly výpočet indexu podlažní plochy (dále též „IPP“), který přesahuje stanovenou hranici 0,2. Nadřízený dotčený orgán své závazné stanovisko řádně neodůvodnil a nevypořádal se s námitkami odvolatelů. Žalovaný pochybil, pokud závazné stanovisko k napadenému rozhodnutí akceptoval a nepožadoval jeho doplnění, čímž způsobil nepřezkoumatelnost a nezákonnost svého rozhodnutí. Došlo především k nesprávnému posouzení podzemního podlaží, které do výpočtu nebylo zohledněno, ač tomu tak být

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

mělo. Metodika posuzování podzemního podlaží pro účely výpočtu IPP provedená v daném řízení byla nesprávná a v rozporu s předchozí praxí. Nadřízený dotčený orgán provedl zjednodušující výklad a aplikoval definici IPP pouze mechanickou doslovnou jazykovou interpretací, která však směřuje proti jejímu pravému smyslu. Nadřízený dotčený orgán při tomto způsobu výkladu neučinil jakoukoli úvahu nad smyslem a účelem regulativu IPP. V řízeních o předešlých záměrech osob zúčastněných na řízení přitom k zohlednění smyslu a účelu IPP došlo. V této souvislosti žalobce poukázal též na výpočet IPP u bytového domu na ulici Neumannova.

6. Nesprávný výpočet IPP pak vede k tomu, že v případě navrhovaného domu „B“ lze tento dům navýšit o jedno nadzemní podlaží, v důsledku čehož bude narušen výhled ze stávajících nemovitostí na Wilsonův les. Tímto dochází k zásahu do hmotných práv vlastníků stávajících domů. Tento aspekt je přitom v rozporu se zastavovací studií provedenou v roce 2008, dle níž má být zachována vyhlídka na severovýchodní panorama města Brna umístěná na vrcholu svahu na veřejné cestě vedoucí od ulice Barvičova do Wilsonova lesa.
7. Dne 5. 5. 2020 žalobce svou žalobní argumentaci doplnil. Podstatně rozvedl námitku týkající se narušení veřejné vyhlídky na severovýchodní panorama Brna umístěním obou domů v území. Úvahy nadřízeného dotčeného orgánu týkající se této vyhlídky jsou nesprávné. Lze určit její směřování i umístění. V důsledku realizace obou domů osob zúčastněných na řízení dojde k jejímu zásadnímu omezení či zničení, i proto je závazné stanovisko k napadenému rozhodnutí nesprávné, vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. Nadřízený dotčený orgán nadto postupoval v rozporu se zásadou dvojinstančnosti, pokud se touto otázkou zabýval, ačkoliv dotčený orgán tuto otázku neřešil. Svou úvahou neměl nadřízený dotčený orgán nahradit činnost dotčeného orgánu. Stejného pochybení se dopustil žalovaný, pokud namísto stavebního úřadu vypořádal až v rámci odvolacího řízení námitky účastníků správního řízení, jimiž se však měl zabývat již stavební úřad ve svém územním rozhodnutí. Tímto postupem žalovaný připravil účastníky řízení o možnost odvolání proti vypořádání jejich námitek ze strany stavebního úřadu. V neposlední řadě žalobce poukázal na porušení procesních předpisů ve vztahu k účastníku řízení J. K. Tento ve věci podal žalovanému žádost o stanovení, resp. prodloužení lhůty dle § 39 odst. 2 správního řádu, v němž rovněž jasně deklaroval zájem vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Této žádosti však nebylo vyhověno, žádným způsobem o ni žalovaný nerozhodl, ani daného účastníka vhodným způsobem neupozornil, že jeho žádosti nebude vyhověno a je nutno, aby zamýšlené vyjádření učinil v původní lhůtě. Uvedeným postupem došlo k závažnému porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný se k žalobnímu návrhu vyjádřil podáním ze dne 11. 1. 2021. Není oprávněn posoudit námitky z hlediska souladnosti záměru s územně plánovacími nástroji, proto byla zpracována závazná stanoviska, z nichž stavební úřad a žalovaný vycházeli. Z téhož důvodu nechal zpracovat vyjádření nadřízeného dotčeného orgánu k jednotlivým žalobním námitkám. Napadené rozhodnutí považuje za plně přezkoumatelné. Žalobce zpochybňuje procesní postup ve věci J. K., nemůže se však domáhat ochrany práv jiných. Nadto k porušení práv J. K. v územním řízení nedošlo.
9. Nadřízený dotčený orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 12. 2020 uvedl, že přezkoumal výpočet IPP a dospěl k závěru, že požadovaný záměr naplňuje požadavky na stanovenou Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

hodnotu IPP. Pro podzemní podlaží využil definici přímo uvedenou v územním plánu. Dále rozporoval rovněž tvrzení žalobce ohledně veřejné vyhlídky a jejího umístění v předmětné lokalitě.

IV. Další procesní vyjádření

10. Podáním ze dne 7. 5. 2021 osoba zúčastněná na řízení I) uvedla, že hodlá v dané věci uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Obdobné podání zaslaly osoby zúčastněné na řízení II a III téhož dne.
11. V podání ze dne 23. 6. 2021 osoby zúčastněné na řízení II a III rozporovaly aktivní legitimaci žalobce podat projednávaný žalobní návrh. K žádnému porušení procesních práv žalobce rovněž nedošlo, neboť dané řízení trvalo 6 let. Výpočet IPP provedl autorizovaný projektant, zatímco žalobce nepředložil výpočet podložený odbornou osobou. Projektant dodržel požadavky na IPP a s ohledem na jejich odbornost tyto není schopen posoudit ani soud. Námitkami žalobce se příslušné orgány vždy podrobně zabývaly.
12. Osoba zúčastněná na řízení I ve svém vyjádření ze dne 28. 6. 2021 poukázala na to, že nedodržení IPP je zásahem do veřejného zájmu, který ale nemůže být hájen žalobcem, neboť tím nedochází ke zkrácení jeho práv, tudíž není aktivně legitimován. Ve zbytku se jeho vyjádření shodovalo s vyjádřením osob zúčastněných na řízení II a III.
13. Na uvedená vyjádření reagoval žalobce podáním ze dne 24. 7. 2021, a to polemikou s tvrzeními osob zúčastněných na řízení, jakož i opakováním žalobní argumentace.
14. I v dalších podáních osoby zúčastněné na řízení I ze dne 24. 8. 2021, 14. 12. 2021 a 15. 2. 2022 a žalobce ze dne 9. 11. 2021, 28. 1. 2022 a 15. 3. 2022 se v zásadě opakují tvrzení uvedená již v jejich předchozích podáních. Nadto lze zmínit tvrzení žalobce o porušení práv v procesu změny územního plánu v listopadu 2009, porušení práva na zachování přiměřeného výhledu do Wilsonova lesu a řádné nepřijetí zastavovací studie z listopadu 2009. Osoba zúčastněná na řízení I nad rámec svých opakovaných tvrzení připojila odborné vyjádření k výpočtu IPP ze dne 8. 12. 2021 zpracované společností STATIKUM s.r.o., jakož i následné vyjádření k výpočtu indexu podlažnosti (Ipp) ze dne 25. 1. 2022 od společnosti STAVEXIS s.r.o. k téže otázce.

V. Jednání

15. Na nařízeném jednání konaném dne 19. 10. 2022 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Na základě včas podané žaloby Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2, věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
17. Předně se krajský soud zabýval žalobcem vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem,

což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

18. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).
19. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí a jeho nesrozumitelnost, nadto je dle něj skutkový stav v rozporu se spisovým materiálem a nemá v nich oporu.
20. Soud se s žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí neztotožnil a napadené rozhodnutí považuje za plně přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je žalovaným dostatečně odůvodněno a žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkami žalobce. Skutkový stav zjištěný správními orgány není v rozporu se spisovým materiálem, jak se domnívá žalobce, tento byl zjištěn dostatečně a správními orgány zjištěné skutečnosti jsou postačující pro následné posouzení žádosti osob zúčastněných na řízení o vydání územního rozhodnutí. Nelze tak mít jakékoliv pochybnosti stran zjištěného skutkového stavu.
21. K této otázce nadto ze správního spisu vyplývá, že se stavební úřad v územním rozhodnutí velmi detailně zabýval námitkami, které podal účastník p. MUDr. T. Z., přičemž v případě obdobných námitek žalobce odkázal na již vypořádané námitky u této osoby. Ohledně námitek týkajících se indexu podlažní plochy uvedl, že se stavebnímu úřadu nepřislší jimi Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

zabývat, pročež odkázal na závazné stanovisko k územnímu rozhodnutí vydanému dotčeným orgánem. Proti územnímu rozhodnutí následně žalobce podal odvolání s obsahově shodnými odvolacími námitkami jako v žalobě, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Před jeho vydáním požádal nadřízený dotčený orgán k přezkoumání závazného stanoviska k územnímu rozhodnutí (podklad stavebního úřadu pro vydání územního rozhodnutí). Dle závazného stanoviska k napadenému rozhodnutí zpracovaného nadřízeným dotčeným orgánem následně posoudil otázku rozporu záměru osob zúčastněných na řízení s územním plánem, jakož i dodržení indexu podlažní plochy. Vzhledem k tomuto závaznému stanovisku se žalovaný sám blíže k těmto otázkám nevyjádřil. Pokud jde o změnu náhledu na výklad IPP, připustil možnost měnit výklad právních předpisů včetně výkladu IPP plynoucího z územního plánu, avšak dále poukázal na odlišný záměr, který je předmětem nyní posuzované věci, a také na skutečnost, že od 1. 1. 2018 se již stavební úřady nevyjadřují k souladu určitého záměru s územním plánem, kdy toto je naopak na dotčených orgánech. Jejich závazné stanovisko musí stavební úřady respektovat. Žalovaný dále připustil, že se stavební úřad nezabýval „pohodou bydlení“, nicméně toto pochybení svou úvahou napravil. Konstatoval, že výhled, jehož ztrátu žalobce v průběhu řízení namítal, bude možný, byť bude odlišný.

22. Krajský soud k těmto relevantním okolnostem plynoucím ze správního spisu uvádí následující. Pokud napadené rozhodnutí a územní rozhodnutí odkazuje na závazné stanovisko příslušného dotčeného orgánu, jedná se postup, který nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného či územního rozhodnutí, neboť žalovaný, jakož i stavební úřad, byl stejně povinen se tímto závazným stanoviskem řídit. Za pochybení žalovaného způsobující nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí tak nelze vnímat skutečnost, že žalovaný závazné stanovisko k napadenému rozhodnutí akceptoval a nepožadoval jeho doplnění, jak se domnívá žalobce.
23. Nadřízený dotčený orgán (Krajský úřad Jihomoravského kraje) v závazném stanovisku k napadenému rozhodnutí napravil pochybení dotčeného orgánu v závazném stanovisku k územnímu rozhodnutí tím, že se věcně zabýval námitkami odvolatelů vč. námitek žalobce a tyto námitky následně vypořádal. Především se vyjádřil k otázce indexu podlažní plochy a jeho výpočtu. Byť lze souhlasit se žalobcem v tom, že explicitně nevypořádal to, proč se u podzemního podlaží nepočítá celá plocha podél jednotlivých stěn a připouští se sjezd/vjezd, implicitně z celého závazného stanoviska k napadenému rozhodnutí vyplývá, jakým způsobem se nadřízený dotčený orgán s touto námitkou a způsobem výpočtu indexu podlažní plochy vypořádal.
24. Dále je možné k otázce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvést, že rozhodnutí žalovaného je postaveno na řádně uvedených ustanoveních zákona a žalovaný také jasně uvedl, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově mu nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení.
25. Soud tedy k uvedené námitce nepřezkoumatelnosti na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává nedůvodnou.
26. Následně se soud zabýval procesními námitkami, které žalobce ve své argumentaci vznesl. V tomto směru žalobce namítal porušení zásady dvojinstančnosti, neboť měl jak nadřízený

dotčený orgán, tak žalovaný nahradit úvahu dotčeného orgánu, resp. stavebního úřadu úvahou svou.

27. Krajský soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu je zejména rozhodnutí vydané ve správním řízení v rámci odvolacího řízení, které s prvostupňovým rozhodnutím jako takovým tvoří jeden celek. V této souvislosti lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Obsah obou rozhodnutí je nutné vnímat v jejich vzájemné souvislosti. Odvolací orgán může argumentaci správního orgánu prvního stupně doplnit. A naopak mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. 2646/2012 Sb. NSS, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Odvolací orgán tedy může napravovat chyby orgánu prvního stupně, a to i pouhým upřesněním (doplněním) argumentace. Žalovaný tak mohl doplnit svým uvážením územní rozhodnutí, aby případné vady tohoto rozhodnutí napravil. Přesvědčení žalobce, že takový postup je nezákonným, tak není pravdivým.
28. Obdobné úvahy pak dopadají i na vztah nadřízeného dotčeného orgánu a dotčeného orgánu, resp. na vztah mezi závazným stanoviskem k napadenému rozhodnutí a závazným stanoviskem k územnímu rozhodnutí. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že se měl dotčený orgán zabývat námitkami účastníků řízení již ve svém závazném stanovisku k územnímu rozhodnutí, pokud však tuto vadu následně napravil nadřízený dotčený orgán, nejedná se o důvod, pro který by bylo nutné nyní napadené rozhodnutí rušit.
29. Lze proto konstatovat, že k porušení zásady dvojinstančnosti v projednávané věci nedošlo.
30. Pokud jde o procesní pochybení, které se dotýká J. K., žalobce se domáhá ochrany práv, která mu nepřísluší hájit, neboť tato případná procesní pochybení se týkají jiné osoby, než je sám žalobce, která nadto nepodala žalobu proti napadenému rozhodnutí a kterou žalobce žádným způsobem ani nezastupuje.
31. Spornou otázkou v projednávané věci je však především posouzení podmínek pro vydání územního rozhodnutí, a to zejména dodržení parametru indexu podlažní plochy, jehož nesprávný výpočet dominuje žalobcově argumentaci napříč jednotlivými podáními v průběhu řízení.
32. K této otázce z územního plánu města Brna (dále jen „územní plán“) vyplývá a mezi stranami je ostatně toto nesporné, že předmětné pozemky, na nichž mají být vystavěny dva rodinné domy osobami zúčastněnými na řízení, se nachází v návrhové funkční ploše čistého bydlení (BC) se stanovenou mírou stavebního využití vyjádřenou indexem podlažní plochy (IPP) = 0,2.
33. Index podlažní plochy, jak byl definován v územním plánu a jehož definici dotčený orgán uvedl na s. 3 závazného stanoviska k územnímu rozhodnutí „*vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury, apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy; při jeho aplikaci na pozemek nebo soubor pozemků disponibilních pro konkrétní stavební záměr je výpočet nutné vztáhnout k výměře těchto pozemků. Za hrubou podlažní plochu se přitom považuje půdorysná plocha všech plných nadzemních podlaží staveb včetně konstrukcí a za plné nadzemní podlaží pak každé podlaží vyjma podkrovní a podzemních podlaží. Za podkrovní se přitom považují takové* Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

podlaží, které má pouze střešní nebo vikýřová okna (kromě schodišťových, přípustných i v obvodové stěně), které má nad minimálně 33 % podlažní plochy šikmý strop a jehož svislé stěny navazující na šikmý strop jsou max. 1,3 m vysoké. Podkroví se mezi plná podlaží započítává pouze v případě, když se jeho využitelná plocha (tj. ta, nad níž je světlá výška místnosti větší než 1,3 m) rovná minimálně 2/3 plochy pod ním ležícího podlaží. Za podzemní se přitom považuje takové podlaží, které má úroveň podlahy níže než 0,8 m pod nejvyšším bodem přilehlého území v pásmu širokém 5,0 m po obvodu objektu.“

34. Dotčený orgán dále na s. 4 závazného stanoviska k územnímu rozhodnutí uvedl, že *„výklad podzemního podlaží (...) nevylučuje možnost situování vjezdů a vstupů do podzemních podlaží, v rozsahu v území obvyklém, bez ohledu na úroveň jeho podlahy vůči upravenému terénu.“*
35. Prizmatem výše uvedeného posoudil dotčený orgán záměr osob zúčastněných na řízení tak, že rodinný dům A má dvě nadzemní podlaží a jedno podzemní podlaží, zatímco rodinný dům B má jedno nadzemní a jedno podzemní podlaží. Následně vypočítal IPP, který v případě rodinného domu A má hodnotu 0,19 a u rodinného domu B hodnotu 0,18. Zabýval se rovněž dalšími aspekty záměru a dospěl k závěru, že daný závěr je v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními, pročež vydal kladné závazné stanovisko k územnímu rozhodnutí, na jehož základě pak stavební úřad vydal územní rozhodnutí.
36. V rámci odvolacího řízení na základě odvolání žalobce s obsahově obdobnou argumentací jako v projednávané věci žalovaný nechal u nadřízeného dotčeného orgánu přezkoumat závazné stanovisko k územnímu rozhodnutí, jehož výsledkem bylo vydání závazného stanoviska k napadenému rozhodnutí. V něm nadřízený dotčený orgán konstatoval, že záměr je umístěný v návrhové funkční ploše čistého bydlení BC, je v souladu s funkčními regulativy této plochy BC, upřesnil výpočet IPP u rodinného domu A na 0,2 (namísto 0,19 dle závazného stanoviska k územnímu rozhodnutí) a v případě rodinného domu B konstatoval IPP 0,18. K tomu blíže uvedl: *„v souladu s metodikou stanovenou územním plánem nebylo do výpočtu HPP záměru zahrnuto první (nejspodnější) podlaží obou domů. Z předložené dokumentace, zejména výkresů č. DA.4 a DB.3, vyplývá, že v případě domu A je podlaha prvního podlaží navržena ve výškové úrovni +323,500 m n.m. a přilehlé území v pásmu 5 m po obvodu domu A má u jihozápadní obvodové stěny původní i upravený terén nad výškovou úrovní podlahy druhého podlaží (+326,650 m n.m.). V případě domu B je podlaha prvního podlaží navržena ve výškové úrovni +318,220 m n.m. a přilehlé území v pásmu 5 m po obvodu domu B má u jihozápadní obvodové stěny domu původní i upravený terén nad výškovou úrovní podlahy druhého podlaží (+ 321,320 m n.m.). První podlaží obou domů má tedy jednoznačně úroveň podlahy níže než 0,8 m pod nejvyšším bodem přilehlého území v pásmu širokém 5,0 m po obvodu domů a nezapočítává se do HPP (IPP) záměru.“* (s. 5 závazného stanoviska k napadenému rozhodnutí). Na to navázal tím, že *„podle územního plánu se do HPP (IPP) započítává půdorysná plocha všech plných nadzemních podlaží staveb včetně konstrukcí. Pojem „plné podlaží“ není v platné legislativě a stavebně správní praxi běžně užíván a územní plán jej blíže neupřesňuje, proto je výklad pojmu územního plánu v kompetenci pořizovatele územního plánu. OÚPR MMB do HPP záměru nezapočítal plochu otevřených teras obou domů. Lze tedy usuzovat, že OÚPR MMB za „plné podlaží“ považuje celistvý vnitřní prostor budovy či její části, který má výšku podlaží a je ohraničený podlahou, stropem a svislými obvodovými konstrukcemi (stěnami, sloupy). Nezastřešená terasa není součástí takto chápaného podlaží.“* Vedle toho nadřízený dotčený orgán doplnil posouzení stavebního úřadu stran dodržení prostorových podmínek územního plánu o nepřipustnosti jednotlivých případů staveb uvedených v popisu funkčních typů, konkrétně doplnil, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

„navržený počet a poloha obou rodinných domů zapsaných do svahu jsou v předmětné lokalitě zcela běžné a že rozloha a stavební objem domů vychází zejména z předepsaného IPP návrhové plochy. Stavební objem navržených domů zásadním způsobem nepřevyšuje objem stávajících staveb v bezprostředním okolí záměru (...).“ Na základě všeho uvedeného dospěl k závěru o souladu záměru s územním plánem. Následně nadřízený dotčený orgán zohlednil podmínky dle územní studie týkající se výškového zónování dané lokality s ohledem na ochranu městské památkové rezervace, u čehož na s. 6 závazného stanoviska k napadenému rozhodnutí uvedl: „vzhledem k navržené výšce rodinných domů a jejich poloze ve svahu ul. Dostálovy nemůže záměr stávající významné vyhlídky podstatně narušit.“ Ztotožnil se proto se závěrem závazného stanoviska k územnímu rozhodnutí ohledně souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 a 19 stavebního zákona.

37. K námitce stran výpočtu IPP nadřízený dotčený orgán uvedl, že definice IPP slouží výhradně k metodice výpočtu IPP a nenahrazuje výklad pojmu v technických normách. „Z hlediska formy a obsahu je definice v územním plánu zcela jednoznačná, čili nepřipouští jiný význam, než doslovný: „za podzemní **se považuje** takové podlaží, které má úroveň podlahy níže než 0,8 m pod nejvyšším bodem přilehlého území v pásmu širokém 5,0 m po obvodu objektu. Pojem „podzemní podlaží“ je tedy v prostorových regulativách územního plánu pouhé označení pro podlaží, které se při výpočtu IPP nezapočítává do HPP.“ (viz s. 6 a 7 závazného stanoviska k napadenému rozhodnutí). Co se týče změny výhledu, jde dle nadřízeného dotčeného orgánu o přirozený důsledek navržené stavební aktivity.
38. Žalobcovo přesvědčení o nesprávném výpočtu indexu podlažní plochy pramení z náhledu na nejnížší podlaží rodinných domů A a B, které bylo dotčenými orgány posouzeno jako podzemní podlaží, zatímco je žalobce přesvědčen o tom, že se o podzemní podlaží nejedná, tudíž by mělo být započítáno do IPP, v důsledku čehož by hodnoty IPP u rodinného domu A a B překročily územním plánem povolenou hodnotu 0,2.
39. Krajský soud však na tomto místě nemá jakékoliv pochybnosti o správnosti výpočtu IPP tak, jak jej učinil nejdříve dotčený orgán, následně jej korigoval nadřízený dotčený orgán a tyto jejich závěry žalovaný převzal. Jak již bylo uvedeno výše, stavební úřad byl povinen respektovat závazné stanovisko k územnímu rozhodnutí vydané dotčeným orgánem, podobně jako byl žalovaný povinen respektovat závazné stanovisko k napadenému rozhodnutí vydané nadřízeným dotčeným orgánem.
40. Z citované definice IPP a podzemního podlaží nevyplývá, že se podzemní podlaží posuzuje skutečně po celém obvodu každé stěny, jak zdůrazňuje žalobce ve svém téměř každém podání. Lze připomenout, že podzemní podlaží je definováno jako „podlaží, které má úroveň podlahy níže než 0,8 m pod nejvyšším bodem přilehlého území v pásmu širokém 5,0 m po obvodu objektu.“ Uvedená definice však nikterak nestanovuje podmínku, že „pásmo široké 5,0 m po obvodu objektu“ musí být naplněno po celém obvodu každé stěny příslušné stavby. Za této situace pak z hlediska výpočtu IPP nikterak nezpůsobuje problém „přerušení“ pásma 5,0 m vstupem/vjezdem podél některé z obvodových zdí plánovaných rodinných domů, neboť toto pásmo nemusí být dodrženo po celém obvodu každé stěny.
41. Není pravdou, že by dotčené orgány nevysvětlily, jakým způsobem posoudily nejnížší podlaží. Z jejich závazných stanovisek je zřejmé jejich posouzení jako podzemní podlaží, nikoliv jako podlaží běžné, které by vstupovalo do výpočtu IPP. Za této situace je logické, že by IPP vyšel jiný, pokud by do něj poslední podlaží obou rodinných domů vstupovaly a byly pokládány jako podlaží běžné. To však v dané situaci nenastalo.

42. Dále žalobce brojí proti tomu, že v případě obou rodinných domů je součástí podzemního podlaží vjezd/vstup, což rovněž podporuje nutnost započtení tohoto podlaží do výpočtu IPP. Výše citovaná definice však nijak nezakazuje možnost, aby v rámci podzemního podlaží byl vybudován vstup či vjezd. Zdejší soud se proto ztotožnil s úvahou dotčených orgánů, které konstatovaly slučitelnost chápání určitého podlaží za podzemní, je-li v něm vybudován vjezd či vstup. Ostatně je v případě rodinných domů běžné, že se právě v podzemním podlaží nachází typicky garáž, do níž se vjíždí.
43. Lze také poukázat na žalobcovu snahu navodit dojem „správného“ výkladu IPP dle jeho argumentace, k čemuž užívá spojení „zákonný a závazně platný výklad definice IPP“, zatímco výklad dotčených orgánů označuje za „specifický“. Jsou to ale dotčené orgány, které jsou příslušné pro vyložení regulativů zakotvených v územním plánu, a to včetně indexu podlažní plochy.
44. K výpočtu IPP tak lze konstatovat, že krajský soud ve shodě se správními a dotčenými orgány nemá za to, že by poslední podlaží obou rodinných domů mělo být započteno do výpočtu IPP. Naopak je možné tato poslední podlaží obou rodinných domů pokládat za podlaží podzemní.
45. Žalobce ve své argumentaci nezapomíná ani na historický průběh územního řízení, jakož i historický vývoj předmětného území či okolnosti vedoucí ke změně územního plánu v roce 2011, na základě níž došlo ke změně funkčního využití předmětných pozemků (z plochy městské zeleně na plochu čistého bydlení), nicméně se jedná o skutečnosti, které nejsou rozhodné pro posouzení poslední podané žádosti osob zúčastněných na řízení žádajících o vydání územního rozhodnutí. Tímto klíčovým aspektem je posouzení právě toho záměru, o který osoby zúčastněné na řízení ve své žádosti žádají, nikoliv předchozích podob tohoto záměru či to, jaké okolnosti vedly ke změně územního plánu v roce 2011. Tato změna územního plánu je aktuálně platná pro dané území, žalobce měl možnost v minulosti proti této změně brojit a aktuální regulace v územním plánu je závazná pro územní rozhodování, a to včetně územního řízení o žádosti osob zúčastněných na řízení.
46. Pokud žalobce argumentuje předchozí praxí, lze v této souvislosti připomenout jeho aktivitu stran zjišťování výkladu pojmu „podzemní podlaží“, stejně tak lze připomenout správními orgány poukázanou změnu právní úpravy stavebního zákona z hlediska posuzování souladu s územně plánovací dokumentací, která je nyní na orgánech územního plánování (vydávají závazná stanoviska jako podklad pro příslušné územní řízení), přičemž soud na podkladě těchto skutečností nedospěl k závěru, že by v projednávané věci došlo k posouzení podzemního podlaží v rozporu s předchozí praxí.
47. V provedeném výkladu a aplikaci definice IPP soud neshledal interpretaci jdoucí proti smyslu institutu IPP. Žalobce se snaží dosáhnout zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí, o čemž svědčí dlouholetý průběh územního řízení, přitom však nelze odhlédnout od toho, že v minulosti došlo ke změně funkčního určení předmětné plochy v územním plánu s cílem jejího zastavění, přičemž právě zastavění této plochy sleduje žádost osob zúčastněných na řízení o vydání územního rozhodnutí. Soud nemá za to, že by docházelo k postupu správních a dotčených orgánů popírajících smysl existence příslušných regulativů, a to včetně smyslu regulativu IPP, který dotčené orgány ve svých závazných stanoviscích vyjádřily. Odkazy na předešlá řízení a výpočet IPP v těchto řízeních nejsou případná pro nyní projednávanou věc, neboť se daná řízení týkala záměru, který byl oproti nyní projednávanému záměru odlišný, nadto v průběhu řízení mohlo dojít rovněž k dalším okolnostem, které měly vliv na výsledek řízení.

48. Žalobce se rovněž domnívá, že dojde k narušení výhledu ze stávajících nemovitostí na Wilsonův les. Soud nemá pochyb o změně ve výhledových poměrech v dané lokalitě v důsledku výstavby nových rodinných domů, nicméně je nutné znovu poukázat na v minulosti provedenou změnu územního plánu, která se zastavěním dané lokality počítala, tj. počítala i se změnou ve výhledu. V kontextu stávající regulace v územním plánu pak nelze dovodit, že žalobce má právo na neměnné výhledové podmínky po celou dobu existence své nemovitosti, a to zvláště v městském prostředí. Pokud žalobce uvádí, že tímto dochází k zásahu do práv vlastníků stávajících nemovitostí, opět v tomto směru může hájit toliko svoje práva, nikoliv práva druhých, avšak v případě jeho práva zde toto právo stojí v kontrapozici s právem osob zúčastněných na řízení jakožto vlastníků předmětných pozemků na výstavbu svých rodinných domů, které jsou nadto plně v souladu s funkčním využitím dle stávajícího územního plánu. Lze zmínit, že výstavbou předmětných rodinných domů dojde toliko ke zhoršení výhledových podmínek žalobce, nikoliv zcela ke ztrátě vyhlídky v dotčeném území, přičemž tato změna je přiměřená okolnostem daného případu.
49. Ve vztahu k zastavovacím studiím lze připomenout konstatování správních orgánů obsažené v jejich rozhodnutích, že ani v jednom případě se zastavovací studie nestaly platnou územně plánovací dokumentací, tj. nejsou nijak závazné pro vedené územní řízení, jehož výsledkem bylo vydané územní rozhodnutí. Pokud žalobce na toto tvrzení navazuje nedodržení cíle zachovat vyhlídku na severovýchodní panorama města Brna, žalobce není osobou, která by v dané věci mohla hájit veřejný zájem na zachování této vyhlídky. Nadto vyhlídka jako taková zůstane v dané lokalitě zachována s ohledem na její umístění na veřejné cestě vedoucí od ulice Barvičova do Wilsonova lesa, akorát výstavbou předmětných domů dojde k její změně z hlediska panoramatu, které je možno z této vyhlídky vidět. Rozšířil-li žalobce ve své replice svou argumentaci týkající se této vyhlídky, podstatné pro projednávanou věc je to, že se z hlediska jejího umístění tato nenachází přímo na předmětných pozemcích, nýbrž to, že výstavbou daných rodinných domů dojde k její změně z hlediska toho, co je z vyhlídky vidět. Avšak s ohledem na funkční využití předmětných pozemků dle územního plánu je tato změna přiměřeným důsledkem realizace projednávaného záměru, přičemž vyhlídka jako taková zůstane zachována, bude mít toliko jinou podobu. Lze připomenout, že právě s ohledem na ochranu zájmů územního plánování byla vypracována obě závazná stanoviska a bylo na dotčených orgánech, aby případně tuto existující veřejnou vyhlídku prostřednictvím svých závazných stanovisek chránily, zatímco toto oprávnění nemá žalobce. I tuto námitku proto soud z uvedených důvodů shledal nedůvodnou.
50. Pokud ve svých navazujících podáních žalobce namítá porušení práv v procesu změny územního plánu v listopadu 2009, jde o skutečnosti, které nejsou relevantní ve vztahu k napadenému rozhodnutí a jemu předcházejícímu územnímu rozhodnutí. Žalobce měl možnost se v minulosti domáhat ochrany údajně porušených práv. Obdobné konstatování platí rovněž pro řádné nepřijetí zastavovací studie z listopadu 2009.

VII. Shrnutí a náklady řízení

51. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

52. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci tedy neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému sice toto právo vzniklo, v souvislosti s tímto řízením mu však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osobám zúčastněným na řízení II. a III. soud přiznal vůči žalobci požadovanou náhradu nákladů řízení za právní zastoupení advokátkou za 1 úkon právní služby, a to účast na jednání zmařené žalobcem dne 7. 6. 2022, ve výši 3 182 Kč za každou z nich, včetně DPH. Osobě zúčastněné na řízení I. soud neuložil žádnou povinnost, proto jí žádné právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 5 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. října 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu